

Hij was verloren en is gevonden

Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden. En zij begonnen vrolijk te zijn. En zijn oudste zoon was in het veld; en alzo hij kwam, en het huis genaakte, hoorde hij het gezang en het gerei. En tot zich geroepen hebbende een van de knechten, vraagde, wat dat mocht zijn. En deze zeide tot hem: Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond wederontvangen heeft. Maar hij werd toornig, en wilde niet ingaan. Zo ging dan zijn vader uit, en bad hem. Lukas 15:24-28.

Geliefden in de Heere!

Er is wel reden om blij en vrolijk te zijn wanneer een omzwervende zondaar tot Christus komt, Die hen zo vriendelijk ontvangt, Die zo gewillig is hen te ontvangen, en zo hartelijk en vriendelijk is voor al de Zijnen, die enige genade hebben om aanspraak te maken op verwantschap aan Hem.

Wij zien hier, dat er goede grond is, om zich te verblijden en vrolijk te zijn bij de thuiskomst van een omdwalende zondaar. En waarom wij ons ook behoren te verheugen, wanneer onze Heere Zich verheugt en zo vrolijk is. Wanneer Hij zo blij is over de thuiskomst van een zondaar, behoort de zondaar zelf, wie dit het meest aangaat, zich veel meer te verheugen en blij te zijn. Onze Heere geeft een goede reden voor deze vrolijkheid en blijdschap: *“want deze Mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; hij was verloren, en is gevonden.”*

Het laatste gedeelte van de gelijkenis vermeldt, hoe de oudste broeder (de oudste in bezit en daarom de oudste genoemd) de vriendelijke wijze, waarop zijn jongere broer door de Heere behandeld werd, opnam. De tekst zegt: En als hij het huis genaakte hoorde hij het gezang en het gerei, en wist niet wat dit betekende, evenals de natuurlijke mens niet weet wat het is tot Christus te komen, en hoe welkom een zondaar bij Jezus is. Zij weten niet hoe lieflijk de adem des Heeren hun is, die lang van de Heere af zijn geweest en genade ontvangen om weer bij Hem te

komen. De oudste zoon roept een van de dienstknechten, en vraagt waarom zij zo buitengewoon vrolijk zijn. De dienstknecht antwoordt: *“Uw broeder is gekomen, en uw vader heeft het gemeste kalf geslacht, omdat hij hem gezond wederontvangen heeft.”* Hierop werd hij toornig en wilde niet in huis gaan. Het overige gedeelte bevat een samenspraak tussen de toornige zoon en een vriendelijke, zachtmoedige vader.

Wij zien hier, dat het oog van de zoon boos was, omdat het hart van zijn vader goed was en omdat hij een vriendelijk en zachtmoedig vader was; hij was toornig, dat zijn vader de jongere broeder weer in zijn huis had opgenomen. Niets maakt het hart van een huichelaar droeviger, dan dat God een zondaar bij Zich verwelkomt. De vader spreekt daarop, alsof hij verkeerd had gehandeld, zijn toornige zoon in kalme woorden aan, en vertelt hem wat de reden is, dat hij zo vrolijk is, en waarom hij zo minzaam met zijn jongere zoon handelde, en hem zo liefderijk ontving: *„Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe. Men behoorde dan vrolijk en blijde te zijn; want deze uw broeder was dood en is weder levend geworden; en hij was verloren en is gevonden.”* Het is een zaak van blijdschap in de hemel voor de Heere en de zalige Engelen, en de Heere bekent, dat Hij vrolijk is over de thuiskomst van een zondaar, al kunnen de ogen van de boze wereld het niet verdragen.

In vers 24 worden twee uitnemende redenen opgegeven, waarom de Heere zich verblijdt en verheugd is over de thuiskomst van de verloren zoon: Deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden. Er heeft een verandering met hem plaats gegrepen: *„Mijn zoon is van de dood tot het leven overgebracht; hij was verloren, maar nu is hij gevonden.”* Dat is een stof van verheuging om die voor de wereld te erkennen, wan neer een zondaar, die dood was, levend wordt; wanneer een zondaar, die van de Heere wegliep, weder tot Hem terugkeert en door Hem gevonden wordt. Dit is een oorzaak van blijdschap voor de Vader en voor het gehele huis, dat de Heere een verloren kind, een verloren zoon, die te voren van Hem wegliep, heeft teruggekregen.

Merkt nu op wat van zijn staat, voordat hij tot zijn vader komt, gezegd wordt. Tevoren was hij dood en verloren in een ver gelegen land; dood en toch hongerig, zodat hij zijn buik met zwijnendraf begeerde te vullen, en niet lang daarna kwam hij thuis bij zijn vader met de belijdenis: *„Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel, en voor u. En ik ben niet waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen.”* Hij was in lompén gehuld, naakt en bloot; gij weet in welk een jammerlijke staat hij was. Hoe was hij dan dood? dit zijn toch alle tekenen van leven. Wij mogen van een natuurlijk mens, wat hij ook doet, zeggen, dat hij dood is. Al die levensbewegingen toch zijn niet de werkingen van het leven Gods; want dat leven heeft hij niet, hij is geestelijk dood, en zolang dat zo is weet hij niet in welke toestand hij is. Dat is de staat van allen, die niet binnen het koninkrijk van de Zoon van God zijn; al is het, dat zij eten, drinken, slapen, wandelen, lachen, enz., en zich met al de dingen van dit leven bezighouden, en de werken der zonde werken als levende mensen, toch worden zij bij de Heere niet anders geacht, dan dat zij dode mensen zijn.

De beste werken van de onwedergeborene, die niet geboren is geworden uit water en geest, zijn maar werken van dode mensen. Denkt er dan ook niet over, dat heidenen en zij, die nooit van Christus hoorden, werken kunnen doen, die goed in de ogen Gods zijn; gelijk zij, die het voor de natuur opnemen, zoeken te verdedigen, dat zij dingen hebben gedaan, die goed zijn. Al de handelingen van natuurlijke mensen zijn dode werken voor de Heere, en de beste naam, die er aan kan worden gegeven, is, dat het schoon geverf de zonden zijn. In Gods schatting toch zijn alleen die daden goed, die goed genaamd kunnen worden uit de volgende vier oorzaken: Ten eerste, die goed zijn ten opzichte van de werker; ten tweede, ten opzichte van de stof; ten derde, die goed zijn ten opzichte van de vorm of wijze waarop zij worden gedaan; en ten vierde, ten opzichte van het eind waartoe zij gedaan zijn. Indien in

een handeling iets van deze dingen wordt gemist, indien zij niet in al deze opzichten goed is, dan is zij onvolmaakt in de ogen Gods, en dus kwaad. Daarom zegt de apostel: (Rom. 14 : 23) „*Al wat uit het geloof niet is, dat is zonde.*” Nu zijn al de werken der mensen, zolang zij in de

staat der natuur zijn, zonder geloof gedaan, en zijn dus zonde. Ziet slechts op twee dingen in de werken van de natuurlijke mens, en gij zult zien, dat zij alle zonde zijn.

De werken, die niet uit het geloof voortkomen, als de eerste beweging daarvan niet uit de vernieuwde mens voortkomt, die werken zijn zonden; want: (Hebr. 11 : 6) „*Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen.*” Laat de gehele wereld onderscheid maken, zoveel zij willen, het is onmogelijk, dat iemand werken kan doen, die Gode behagen en het eeuwige leven aanbrengen, tenzij hij geloof heeft en de werken in het geloof gedaan zijn; hetgeen van de natuurlijke mens niet kan worden gezegd. Laat de gehele wereld zoveel onderscheid maken, als zij willen, het Woord van God geeft ons recht dit te zeggen. Al maakt gij de werken van de natuurlijke mens nog zo mooi en schoon in uw ogen, al schijnen zij nog zo levendig te zijn, toch acht de Heere ze niet anders dan dode en zondige werken.

Zie verder op het eind van alles wat de natuurlijke mens doet, en ook daarin zijn zij kwaad. Ja maar, zegt iemand, die ze wil verdedigen, zij, die niet in Christus zijn, bedoelen niet altijd een verkeerd eind in alles wat zij doen, want zij doen niet alles tot ere van een afgod of een drekgod, of tot ere van het schepsel. Maar de Geest Gods zegt: (1 Cor. 10 : 31, „*Hetzij dan, dat gijlieden eet, hetzij dat gij drinkt, hetzij dat gij iets anders doet, doet het al ter ere Gods.*” Waar een werk dit doel mist, en hij, die het werk doet, daarop niet doelt, al zou hij zijn lichaam geven om verbrand te worden, en al zijn goed aan de armen geven, toch zegt de Heere van hem, dat hij maar een klinkend metaal en een luidende schel is. Het is een zondig werk, het wordt niet in gehoorzaamheid aan God gedaan, maar men is Hem daarin ongehoorzaam.

En wat betreft, dat zij in alles wat zij doen niet de ere van een afgod bedoelen; al zou het zo zijn, gelijk zij beweren; er is niemand, die belijdt iets uit een oogpunt van godsdienst te doen, die niet in werkelijkheid het laatste eind van alles wat hij doet daaraan toeschrijft. Maar laat het zo zijn, dat hij geen afgod ten doel heeft; toch heeft hij God niet op het oog als het laatste eind van al zijn handelingen, hij maakt Hem niet tot zijn laatste eind, en het is zeker, dat hij een ander einddoel op het oog moet hebben, waartoe hij alles doet. Alle redelijke schepselen toch, zelfs de duivels en de goddelozen, doen alles wat zij doen om daardoor enige gelukzaligheid te bereiken, en daarom moet hun goddeloos einddoel óf de Schepper, óf het schepsel zijn. Doch als zij bekennen, gelijk de tegenstanders ook belijden, dat de Schepper hun laatste eind niet is, omdat Hij naar hun bevatting niet in de Middelaar Jezus Christus is, dan moet het schepsel hun einddoel zijn en dat is zeker afgoderij. Het schepsel, óf tot de eerste oorzaak, óf tot het laatste eind van iets te maken, is het schepsel in de plaats van God te stellen. Wat een mens doet voor zijn goede naam, zijn ere, of om zich iemand tot vriend te maken, enz., en in hetgeen hij doet niets anders ten doel hebbende, is het werk van een dode ziel, en de Heere zal dat niet aannemen als iets, dat Hem welbehaaglijk is.

Wij kunnen hieruit zien, dat de natuurlijke mens er geen dank voor betuigd zal worden, dat hij Gods Woord hoort, de sacramenten ontvangt, leest, en bidt, enz.; die dingen zijn Gode niet welbehaaglijk zolang hij niet in Christus is. Al die dingen zullen, omdat gij buiten Christus zijt, in de ogen des Heeren maar weinig waarde hebben in die dag, wanneer u door de Heere naar uw werken geoordeeld zult worden. Daarom moesten wij er op bedacht zijn in Christus gevonden te worden, opdat onze personen Gode welbehaaglijk mogen zijn in Hem. Als uw personen aangenomen zijn in Christus, dan zal de Heere ook uw werken aannemen. Daarbuiten is alles wat de natuurlijke mens doet goddeloosheid. Zijn gebed is zonde en den Heere een gruwel. Wanneer hij een gebed doet, dat niet in Christus is, is de

reuk van zijn offerande een stank in Gods neusgaten. Hij kan zulke gebeden niet verdragen en daarom is het hoog nodig, dat wij verzekerd zijn van in Christus te zijn, opdat onze werken geen dode maar levende werken zijn.

Als hij zegt: „*Deze mijn zoon was dood en is weder levend geworden,*” moeten wij daarin opmerken, dat dit de staat van de natuurlijke mens is, voordat hij tot Christus komt. De apostel zegt: (Ef. 2: 3) „*Wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen.*” (vers 4) „*Maar God, die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus.*” Heeft niet de natuurlijke mens een ziel, en kan hij niet de werken der natuur verrichten? Een mens, die in de natuurstaat is, is niet natuurlijk dood, maar hij is geestelijk dood.

Er zijn drie dingen, die een natuurlijk mens, wat het geestelijk leven betreft, niet heeft. 1e. De natuurlijke mens heeft het leven niet; 2e. hij heeft het verstand niet; 3e. hij mist het oordeel, of het gebruik van zijn zintuigen. Deze alle gaan met het leven gepaard, waar het is, en toch mist hij die.

Ten eerste. Ik zeg, dat hij het geestelijk leven mist, en alle natuurlijke werkingen daarvan; en toch niettegenstaande dat hoort bij het Woord, hij zingt Psalmen, en leest, enz. Toch zijn dat geen werken van het leven in hem. Ook bidt hij. Zal dan een dood mens dat doen? Ja, een mens, die geestelijk dood is kan al deze dingen doen zoals hij die doet. Alles wat de natuurlijke mens doet is slechts uitwendig. De Heere ziet onder die alle de stinkende beenderen van een dood lichaam. Hij ziet zeven gruwelen in zulk een mens, en zo ziet Hij alle gruwelen in hem.

Ten tweede. De natuurlijke mens heeft geen geestelijk verstand, noch de redelijke aanwezigheid van een levend mens. Dit kan iemand toeschijnen bezijden de waarheid te zijn. Hij is burgemeester van een stad of de bestuurder van een landelijk district, hij kent de wetten op zijn duimpje en heeft zijn boeken in orde. Kan zo iemand een dode zijn? Ja, alles wat zo iemand doet, die in de staat der natuur is, is het werk van een dode; want geen woord, dat hij spreekt, en geen besluit, dat hij maakt, is hemels en daarom is het een dood werk. Het hoofddoel van alles wat hij doet is de wereld; dat hij voor zich en de zijnen moge zorgen, dat hij ere, genoegens, invloed, enz., en de dingen der wereld mag verkrijgen. Al zijn woorden, gedachten en daden, gaan over de dingen van deze tegenwoordige wereld. Al zijn redeneerkunde en de krachtigste beweegredenen voor hetgeen hij doet, zelfs in het reformeren van de zaken van Gods huis, zijn hieraan ontleend: ‚Mijn leven en mijn staat in de wereld zullen gevaar lopen, als ik mij aan die dingen onttrek.‘ Dit is duidelijk de redenering van een dood mens.

Ten derde. Zij, die alleen natuurlijk zijn missen de gewaarwording van dat leven. Zij weten uit deze oorzaak niet wat het is een door de zonde gewonde ziel te hebben, en zo zijn zij die dronkaard gelijk, waarvan Salomo spreekt (Spr. 23 : 35): wanneer hij dronken is van de wijn, en een ieder, die voorbijgaat, hem slaat en beukt, weet hij niet wat zij doen, voordat de wijn weer uit zijn hoofd is, en hij uit zijn droom ontwaakt; dan eerst bemerkt hij, dat de slagen, die hij gekregen heeft, hem pijn doen en gekneusd hebben. Zo zal het ook hen gaan, die in de staat der natuur zijn, wanneer zij uit hun droom zullen ontwaken. O, wat zullen de godslasterlijke eden dan zwaar op hem liggen, en wat zal de hoererij van de hoereerder hem dan een zware last zijn! Hij, die het schepsel meer heeft liefgehad dan God, die de Schepper is, zal zijn wonden nooit gevoelen voordat hij tot de Heelmeester Christus is gebracht, en de Heere hem uit de duisternis overbrengt in het koninkrijk van de Zoon Zijner liefde, en van de dood tot het leven. Dan zal hij al de zware slagen gevoelen, die de zonde hem, zolang hij geleefd heeft, hebben toegebracht. Zodra Adam viel, sloeg de zonde hem en al zijn nakomelingen dood,

waardoor hij en de zijnen het leven Gods en het beeld Gods, waarmede zij begiftigd waren, voor altijd in zichzelf kwijt raakten.

Vraag. Kan het zijn dat een zondige daad welke zedelijk werkt, al de hebbelijke rechtvaardigheid en gerechtigheid, die van nature in de mens zijn, kan wegnemen? Antwoord. Zij, die de waarheid Gods tegenstaan, loochenen, dat de mens die door zijn overtreding kon verliezen, maar alleen door het besluit Gods, dat het zo zou zijn. Maar als de zonde goed wordt beschouwd heeft zij tweeërlei werkingen. De ene is zedelijk en de andere natuurlijk. *Zedelijk* verdient de zonde, namelijk de schuld der zonde, dat de zondaar van het leven beroofd zal worden, en dan *natuurlijk*, wist de smet der zonde het beeld Gods uit. Als dan iemand vraagt hoe de val van Adam dadelijk voor eeuwig het leven Gods uit het ganse menselijk geslacht zou uitdrijven? Dan antwoord ik, dat, al zouden wij daarvoor geen natuurlijke reden, of een logische reden kunnen geven, dit nochtans voldoende is om het te bewijzen, dat het Woord Gods zegt, *dat de natuurlijke mens niet begrijpt de dingen, die des Geestes Gods zijn, want zij zijn hem dwaasheid, en hij kan ze niet verstaan.* En Christus zegt: (Joh. 6 : 44) „Niemand kan tot Mij komen, tenzij de Vader, die Mij gezonden heeft, hem trekke.” Deze en vele andere plaatsen zeggen ons duidelijk, dat, al zouden wij geen andere reden weten, dat de mens, in de staat der natuur, een verdorven schepsel is; dat hij God niet ziet en niet in Hem is; dat hij in die staat God niet liefheeft en Hem niet kan liefhebben. Dit is de jammerlijke staat van ieder mens zolang hij in die toestand blijft.

Als dit nu zo is, dat de natuurlijke mens zodanig is, hoe kan het dan zijn, dat er zoveel zijn, die niet overtuigd willen wezen, dat het zo met hen is? Hoe komt het toch, dat het voor een leraar zulk een zware taak is een natuurlijk mens te overtuigen, dat hij een hard hart heeft, dat hij in een staat van zonde is, en dat allen van nature God niet kennen? Hiervoor is geen andere oorzaak, dan dat allen van nature dood zijn door de misdaden en de zonden; en dood zijnde er niet toe gebracht kunnen worden te weten, dat zij dit zijn. Nee. U weet, dat al de bekwaamheid en redeneerkunde, die in de wereld gebruikt kan worden, om een dode, die in het graf ligt, te overtuigen van de staat waarin zijn lichaam verkeert, dat het dood en onder verderf is, hem niet zal overtuigen en tot de kennis brengen, dat het zo is, omdat hij niet hoort, noch ziet, wat zij doen of tot hem zeggen. Zo is het ook hier met de mens, zolang hij in de staat der natuur blijft. Hij kan niet tot het geloof van een hel worden gebracht, dat hij van het ogenblik af, dat hij in de wereld kwam, daarin kwam als een erfgenaam der hel. De natuurlijke mens kan er niet toe gebracht worden dit te geloven.

De vergelijking tussen de natuurlijke mens en de dode, die in het graf ligt, gaat hier wel op; op het graf groeien bloemen, maar daarin is een walgelijke reuk. De mens, die in de staat der natuur is, weet er weinig van hoe lelijk hij reukt, als hij opgenomen en daaraan ontdekt wordt. Iemand, die in de staat der natuur en dus in de staat der zonde is, kan goed versierd zijn en uitwendig in een goede reuk staan, hij kan een oprecht echtgenoot in zijn huis zijn, die zijn naaste niet bedriegt of verongelijkt, die niemands bloed vergiet; en toch hij is niettegenstaande dat alles maar een mens, die in een graf ligt en op wiens graf enkele bloemen groeien. Maar wanneer God hem uit zijn graf haalt en hem laat zien in welke toestand hij is, dan beginnen zijn zonden te stinken. Wanneer hij ontwaakt is, dan acht hij al die dingen, die de wereld en hij vroeger zo hoogachtten, niet meer dan drek, zoals wij in het voorbeeld van de apostel Paulus zien: (Fil. 3: 7) Hij achtte dat, een Farizeeër te zijn, van koninklijken bloede af te stammen, enz., om Christus wil slechts schade en drek. Zo kunnen wij zien, dat een mens nooit een recht gezicht kan krijgen van de ellendige staat waarin hij is, zolang niet de Heere zijn graf opent daar hij in ligt. En wanneer dat geschied is, dan zal hij zeggen: „Ik was eens dood, maar nu leef ik; eens was ik blind, maar nu zie ik; ik was eens verloren, maar nu ben ik gevonden.

Eens was ik een vreemdeling en een vijand van God, maar nu, Gode zij dank, die een arme verloren bankroetier in Christus heeft opgenomen, en mij heeft doen weten wat Zijn wil is.”

De andere reden, die zijn vader geeft voor zijn goedgunstige behandeling is: *„Hij was verloren, en is gevonden.”*

Dat is de eigenschap van een mens, dat is, hij is iets, dat verloren of van de rechte eigenaar afgedwaald kan zijn zonder het te weten, en door de wilde dieren verscheurd kan worden; een zondaar in de natuurstaat. O, wat zijn er vele grauwe duivels om hem weg te stelen! De apostel zegt: (1 Joh. 5 : 18) *„Een iegelijk, die uit God geboren is, zondigt niet, maar die uit God geboren is bewaart zichzelf, en de boze vat hem niet.”* Doch de mens, die in de staat der natuur is, wordt niet zo bewaard als hij, die uit God geboren is. De apostel zegt van zichzelf: (2 Tim. 1 : 12) *„Ik weet Wien ik geloofd heb, en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is mijn pand bij Hem weggelegd te bewaren tot die dag.”* Zodra dan ook een mens in de staat der genade is wordt God zijn Bewaarder, maar zolang een mens in de staat der natuur is, is hij een verloren schepsel, die met allerlei godsdienst weggevoerd kan worden. Evenals die waarover de apostel spreekt, (Hebr. 13 : 9) die omgevoerd worden met verscheidene en vreemde leringen, en wier hart niet gesterkt wordt door genade; een gelijkenis, die ontleend is aan schepen, die geen roer hebben om ze te sturen, en dan ook met elk tij, en met elke windvlaag heen en weer gevoerd worden. Zo ook zal iemand, die in de staat der natuur is met elke nieuwe wind en stroming in de godsdienst meegaan. Elke wind of tij van de duivel en zijn werktuigen voert hem van de Heere af. De apostel Petrus gebruikt daartoe een spreekwijze, die aan de dieren ontleend is: (2 Petrus 3 : 17) *„Wacht u, dat gij niet door de verleiding der gruwelijke mensen mede afgerukt wordt en uitvalt van uwe vastigheid.”* Het is gemakkelijk voor de satan zo iemand van de godsdienst af te drijven, die alleen die godsdienst naloopt, die bij de koning in ere is, en die daarin zijn geluk zoekt. Het is zeker gemakkelijk dezulken uit hun geloof te drijven. Daarom gebruikt Gods Woord gewoonlijk die gelijkenis, dat verloren zondaren vergeleken worden bij dwalende schapen. David zegt: *„Ik heb gedwaald als een verloren schaap.”* En als Christus Zijn discipelen uitzendt om het Evangelie te prediken, en hun zegt waar zij eerst heen moeten gaan, zegt Hij: (Matth. 10 : 5, 6) *„Gij zult niet ingaan in enige stad der Samaritanen, maar gaat veel meer heen tot de verlorene schapen van het huis Israëls.”* Deze alle en nog vele andere getuigen, dat een mens, die in de staat der natuur is, gemakkelijk met elke wind van leer wordt meegevoerd. Zo spreekt ook Elifaz tot Job: (kap. 15 : 12) *„Waarom rukt uw hart u weg? en waarom wenken uwe ogen?”* Het is als iemand, die in een vreemd land of huis is.

Laat ons hieruit leren kennen hoe slecht wij bewaard worden zolang wij in de staat der natuur zijn, gereed om door gunstbejag, ere en liefde der wereld, weggevoerd en van de Heere afgetrokken te worden. Heeft niet de duivel de zonde voor de natuurlijke mens gemaakt als nieuwe wijn, die aangenaam is in het gebruik, die in het hoofd werkt van degene, die hem drinkt, en hem eer hij het weet van zijn verstand en het gebruik van zijn voeten en van al zijn zinnen berooft? Zo ook drinkt iemand, zolang hij in de natuurstaat blijft, zijn nieuwe wijn totdat hij van de been raakt.

Maar wanneer is de zondaar wel bewaard? Nooit voordat hij in het huis en koninkrijk van Christus komt, want daar krijgt hij een nieuwe Heer, daar zijn nieuwe wetten; daar krijgt hij een nieuwe Voogd, die voor hem zal instaan. Dit is een voldoende reden, al was er niets meer om het te bewijzen, dat wij van de tijd af, dat wij onder de voogdij van Christus komen, en aan Hem overgegeven zijn, niet weer zullen afvallen. Want zij, die aan Christus zijn opgedragen, zijn niet meer van zichzelf, maar zij zijn duur gekocht. Wij kunnen onszelf niet goed bewaren. Wij lopen altijd van onze Heere weg. Doch wanneer Christus onze Heere komt en ons

onder Zijn hoede neemt dan zijn wij veilig; maar ook nooit eerder. Dan toch zijn wij de juwelen van onze Heere, van wie onze Heere zegt: (Mal. 3 : 17) „*En zij zullen te dien dage, die Ik maken zal* (Eng. vert.: als Ik Mijn allerdierbaarste juwelen afzonderen zal), *Mij een eigendom zijn.*” Er is niemand, die zich aan Christus opdraagt, die zijn leven en alles voor de zaak en de godsdienst van Christus waagt, of Hij zal voor die allen, die aan Hem zijn gegeven, instaan. En wanneer Hij het koninkrijk aan Zijn Vader zal overgeven zal Hij zulke rekenschap van hen geven als waarvan wij lezen in Joh. 18: 12, waar Hij zegt: „Die Gij Mij gegeven hebt, heb ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde.” Niemand wordt door Christus verloren dan hij, die een verloren mens is in Gods eeuwig besluit.

Toen nu de oudste broeder weer thuis kwam, hoorde hij het gezang, en het gerei, in zijns vaders huis, en hij wist niet wat dat betekende. Daarom riep hij een van de dienstknechten en vroeg hem wat dit alles beduidde.

De tekst zal ons dit ophelderen, dat de vader van het huis, de Heere en Zijn Engelen, zich verblijden over de thuiskomst van een zondaar, want er was blijdschap en vrolijkheid over de thuiskomst van zijn verloren zoon, en het moet wel een goed aangeslagen toon zijn, die Hem tot opspringens toe verheugt. Wat is Hij verblijd wanneer een verloren zondaar bij Hem thuiskomt, en Hij maakt er een vreugdepsalm op. Dit was te dier tijd de stof van vreugde voor Christus, dat een verloren zoon thuis kwam Dit is een stof van geen kleine vertroosting voor hen, die zin hebben zich huiswaarts te begeven tot Christus, dat hun thuiskomst de Heere zal verblijden. Is dit zedigheid in Christus, dat Hij Zich tot opspringens toe verblijdt? Ik ben er zeker van, dat Hij dit uit liefde doet; en de apostel zegt, dat de liefde niets doet, dat onbetamelijk is. Het Woord van God drukt ons in vele pittige woorden de blijdschap en verheuging uit, die de Heere onze God heeft, om daardoor zowel Zijn goedertierenheid als Zijn rechtvaardigheid jegens de mensen te verklaren. Om de aandoening Gods uit te drukken, wanneer de rechtvaardigheid de zondaar komt aangrijpen, die niets van de raad des Heeren moet hebben, noch Zijne bestraffing wil horen, staat er, (Spr. 1 : 26) *dat de Heere zal lachen in hun verderf, en spotten wanneer hun vreze komt.* Lachen is bij de Heere niet zulk een uitdrukking van aandoening als bij de mens; maar omdat dit een van de vele einden is, die de Heere ten doel heeft en beoogt in het maken van het menselijk geslacht, de heerlijkheid Zijner rechtvaardigheid bekend te maken in zoveel als er de nek breken op Christus, zal de Heere „lachen in hun verderf, en spotten wanneer hun vreze komt.”

En wat de uitdrukking van de liefde en blijdschap des Heeren betreft over de thuiskomst van een zondaar, welke de verklaring is van de heerlijkheid der goedertierenheid en ontferming Gods over hen, die Hij gesteld heeft om erfgenamen der zaligheid te zijn, wat gebruikt Hij daarvoor krachtige uitdrukkingen: (Jes. 62 : 5) „Gelijk de bruidegom vrolijk is over de bruid, alzo zal uw God over u vrolijk zijn.” (Zef. 3: 17) „De Heere uw God zal over u vrolijk zijn met blijdschap, Hij zal zwijgen (Eng. vert.: rusten) in Zijn liefde, Hij zal zich over u verheugen met gejuich.” In Hoogl. 8: 6 hebben wij een uitdrukking, die de Kerk te dien einde bezigt, als zij tot haar Liefste spreekt. „Zet mij als een zegel op Uw hart, als een zegel op Uw arm.” Wat wij tussen onze borsten dragen, omdat de borst nabij het hart is, dat hebben wij zeer lief; en wat wij als een keten en armband om onze arm doen, daar hebben wij veel mee op. Nu, de Kerk bidt, dat de Heere haar zo voor Hem wilde doen zijn, en drukt daarmee aan ons uit, hoe dierbaar en liefelijk al de uitverkorenen des Heeren en Zijn verlorenen Hem zijn, wanneer zij weder gevonden worden. Dan is er nog een uitdrukking, die deze niet ongelijk is: (Hoogl. 4: 9) „Gij hebt mij het hart genomen, mijn zuster, o Bruid; gij hebt mij het hart genomen met één van uw ogen, met een keten van uw hals.”

Dit geeft ons te kennen, dat alles wat in de vader kan zijn om het hun ten goede mede te delen aan de kinderen, die hij gewonnen heeft, of welke liefde in de moeder kan zijn voor de vrucht haar buiks, dat alles ook in de Heere is ten opzichte van Zijn kinderen, doch in Hem op een oneindige en onnavolgbare wijze. Zij zijn in Hem zonder de minste verandering of onvolmaaktheid. De Heere behoeft zich op generlei wijze hierin te verheugen, want het brengt Hem niets toe; nochtans drukt Hij zich zo uit om bekend te maken hoezeer Hij zich verblijdt in hen, die zalig gemaakt zijn, wanneer zij tot Hem wederkeren.

Dit dient ook om die jammerlijke mening te berispen van hen, die zeggen, dat de veroordeling van de mens tegen de wil van God uitvalt. Nee, het is zeker, dat alles wat in God is almachtig is, en dus is ook Zijn wil almachtig. Wat Hij wil zal geschieden. De vijanden van de genade Gods stellen God voor als wenende, vol droefheid en natuurlijke genegenheid voor de mensen, omdat het niet overeenkomstig Zijn wil is, dat zij veroordeeld zijn. Maar als dit zo was, dan zou God verre zijn van die oneindige volmaaktheid, die het Woord van God Hem toeschrijft: (Ef. 1 : 5, 6) Hij doet alles in de hemel en op aarde naar het welbehagen van Zijn wil, opdat wij zouden zijn tot prijs ter heerlijkheid Zijner genade.

Als de Heere er zoveel lust in heeft een zondaar te eren, dat Hij er de stof van Zijn blijdschap en verheuging van maakt, o! dat wij en zij, die nog in de zwarte natuurstaat zijn, dan bewogen konden worden te geloven wat een blijdschap het voor onze Heere zou zijn, als wij ons wilden bekeren en in Hem en Zijn Evangelie geloven! De natuurlijke mens weet niet, dat de Heere zich over zijn thuiskomst verheugt, en hij wil de eed niet geloven, die de Heere dienaangaande doet: (Ezech. 18 : 33) „Zo waarachtig als Ik leef, zegt de Heere, Ik heb geen lust aan de dood eens zondaars, maar daaraan heb Ik lust, dat hij zich bekere en leve.” Hij verblijdt zich over de wederkomst van een zondaar. Maak God blijde en kom tot Hem en zoek Zijn aangezicht, bekeer u van uw boze wegen; dat zal de Heere doen dansen en zingen, dat een, die van de Heere teruggekeerd is. Keer weder tot de Heere en bekeer u van de zonde, en er zal in de hemel een psalm gezongen worden over uw bekering. Het wordt (Hoséa 13 : 9) een „bedorven” volk genaamd, aan hetwelk de Heere hun zonden bekend maakt, opdat zij er te meer over zouden treuren. O, dat is het liefelijkste gezicht, dat God een zondaar kan geven. Wanneer zij de duivel zijn nagelopen en zichzelf toejuichen in hun eigen wegen, en zij keren daarna wenende tot de Heere weder, in hun consciëntie geraakt met bestraffingen en aanklachten wegens de zonden, ... o, dat is Gode een stof van blijdschap, dat is Hem liefelijk en aangenaam. Tracht deze kennis te verkrijgen en gij zult andere gedachten van de Godzaligheid hebben dan gij tot nu toe gehad hebt, en gij zult hen gelukzalig achten, die hun zonden zien en door de ontdekking hunner zonden tot de Heere worden gedreven.

Nu, deze Heere, die het Geneesmiddel der zonde is; de Vader van Christus en onze Vader, en de gezegende Geest, die ons heiligt en van de zonde reinigt, zij alle lof en eer tot in alle eeuwigheid. Amen!

Samuel Rutherford